

Sygnatura akt IV Ka 792/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie:	SR (del do SO) Sebastian Kowalski SO Tomasz Wysocki
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2023 r.

sprawy **M. W.**

syna E. i I. z domu G.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 234 kk, art. 18 § 2 kk w związku z art. 233 § 1 kk, art. 233 § 1 kk,

i **E.W.**

syna J. i A. z domu W.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 233 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w związku z art. 233 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 2 czerwca 2023 r. sygnatura akt II K 1621/20

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

w punkcie XIII jego części dyspozytywnej, w tym na podstawie art. 435 kpk w stosunku do oskarżonego Ł. W., uchyla obowiązek uiszczenia zadośćuczynienia za krzywdę na rzecz A. B. nałożony na oskarżonych E. W.i Ł.W.,

w punkcie XIV jego części dyspozytywnej, w tym na podstawie art. 435 kpk w stosunku do oskarżonego Ł. W., uchyla obowiązek zapłaty kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżyciela posiłkowego w stosunku do E. W.i Ł.W.;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego M. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. B. 840 zł tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

zasądza od oskarżonych E.W.i M. W. na rzecz Skarbu Państwa po 190 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 792/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 02 czerwca 2023r. w sprawie sygn. akt II K 1621/20

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	1. E. W. 2. M. W.	oskarżeni nie figurują w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.	Informacje z Krajowego Rejestru Karnego	k. 524 i 525
Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacje z Krajowego Rejestru Karnego.	niekwestionowane dokumenty urzędowe, których treść nie budzi wątpliwości

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obrońca oskarżonych E.W.i M. W. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: <u>w stosunku do M. W.:</u>	# zasadny # częściowo zasadny

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku:

niezasadny

poprzez uznanie, że oskarżony M. W. w dniu 29 kwietnia 2019 r. we W., przed Komendantem Wojewódzkim Policji we W. fałszywie oskarżył funkcjonariusza policji pełniącego funkcję w miejscowości W. o popełnienie wykroczeń, podczas gdy oskarżony M. W. rzeczywiście widział jak funkcjonariusz policji popełnił wykroczenia;

poprzez uznanie, że w kwietniu 2019 roku oskarżony M. W. w W. nakłaniał Ł.W.do złożenia fałszywych zeznań w sprawie o wykroczenie, w których miał podać, że funkcjonariusz policji z K. A. B. miał nieprawidłowo wykonywać manewr parkowania, podczas gdy w rzeczywistości taka sytuacja nie miała miejsca

poprzez uznanie, że oskarżony M. W. zeznał nieprawdę podając, iż w dniu 13 kwietnia 2018 r. w miejscowości W. widział radiowóz zaparkowany w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania, podczas gdy oskarżony M. W. rzeczywiście widział radiowóz zaparkowany w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami;

poprzez uznanie, że w dniu 13 kwietnia 2018 r. w miejscowości W. nie miała miejsce sytuacja polegająca na zaparkowaniu radiowozu w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania, podczas gdy trzy osoby potwierdziły zaistniałą sytuację (E. W., M. W., Ł.W.);

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie

oceny dowodów niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania uznając, że

zeznania świadka M. D. złożone w KPP w K. w dniu 07.10.2019 r. potwierdzają, że oskarżony M. W. miał nakłaniać Ł. W. do złożenia fałszywych zeznań, podczas gdy z zeznań M. D. nie wynika taka okoliczność (M. D. zeznała, że to E. W. miał nakłaniać Ł. W. do złożenia fałszywych zeznań, nie zaś M. W.);

zeznania świadka M. D. złożone przed Sądem w dniu 26 kwietnia 2022 r. potwierdzają, że oskarżony M. W. miał nakłaniać Ł. W. do złożenia fałszywych zeznań, podczas gdy z zeznań M. D. nie wynika taka okoliczność (M. D. zeznała, że to E. W. miał nakłaniać Ł. W. do złożenia fałszywych zeznań, nie zaś M. W.);

wyrok w sprawie II W 413/19 z uzasadnieniem na mocy, którego A. B. został uniewinniony od popełnienia wykroczeń świadczy o tym, że oskarżony M. W. dopuścił się zeznania nieprawdy, podczas gdy z uzasadnienia wyroku wynika jedynie, że Sąd uznał zeznania oskarżonego (w tamtym postępowaniu świadka), jako niewiarygodne, co nie oznacza że oskarżony M. W. nie widział w dniu 13 kwietnia 2018 r. w miejscowości W. radiowozu zaparkowanego w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania, a tym samym dopuścił się złożenia fałszywych zeznań;

wyjaśnienia złożone przez oskarżonych (E. W., M. W. i Ł. W.) są niewiarygodne, pomimo okoliczności, że wszyscy trzej potwierdzili, iż w dniu 13 kwietnia 2018 r. widzieli w miejscowości W. radiowóz zaparkowany w zatoczce

autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania.

w stosunku do E.W.:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku:

poprzez uznanie, że oskarżony E. W.w dniu 28 maja 2018 r. w KPP w K. podał nieprawdę wskazując, iż w dniu 13 kwietnia 2018 r. funkcjonariusz policji A. B. w miejscowości W., poruszając się oznakowanym pojazdem policji, parkował samochód w zatoczce autobusowej i pozostawił go z pracującym silnikiem oraz włączonymi światłami migania, podczas gdy oskarżony E. W.w żadnym fragmencie swoich zeznań nie wskazał tożsamości funkcjonariusza policji w osobie A. B.;

poprzez uznanie, że oskarżony Edward Waszkiewicz w dniu 5 listopada 2018 r. w KPP w K. podał nieprawdę wskazując, iż w dniu 13 kwietnia 2018 r. funkcjonariusz policji A. B. w miejscowości W. zaparkował samochód w zatoczce autobusowej i pozostawił go z pracującym silnikiem oraz włączonymi światłami migania, podczas gdy oskarżony, E.W.w żadnym fragmencie swoich zeznań nie wskazał tożsamości funkcjonariusza policji w osobie A. B.;

poprzez uznanie, że oskarżony E. W.w dniu 21 października 2019 r. w SR w Kłodzku zeznał nieprawdę wskazując, iż w dniu 13 kwietnia 2018 r. funkcjonariusz policji A. B. w miejscowości W. zaparkował samochód na przystanku autobusowym i pozostawił go z pracującym

silnikiem oraz włączonymi światłami migania, podczas gdy oskarżony E.W.w żadnym fragmencie swoich zeznań nie wskazał tożsamości funkcjonariusza policji w osobie A. B.;

poprzez uznanie, że oskarżony E. W. zeznał nieprawdę podając, iż w dniu 13 kwietnia 2018 r. w miejscowości W. widział radiowóz zaparkowany w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania, podczas gdy oskarżony E.W.rzeczywiście widział radiowóz zaparkowany w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania

poprzez uznanie, że w dniu 13 kwietnia 2018 r. w miejscowości W. nie miała miejsce sytuacja polegająca na zaparkowaniu radiowozu w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania, podczas gdy trzy osoby potwierdziły zaistniałą sytuację (E. W., M. W., Ł.W.);

poprzez uznanie, że oskarżony E.W. nakłaniał M. D. do złożenia fałszywych zeznań w Sądzie Rejonowy w Kłodzku w sprawie o wykroczenie o sygn. akt: II W 413/19, w których miała dać, że funkcjonariusz policji z K. A. B. miał nieprawidłowo wykonywać manewr parkowania poruszając się oznakowanym pojazdem policji, podczas gdy w rzeczywistości taka sytuacja nie miała miejsca.

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania uznając, że

zeznania świadka M. D. złożone w KPP w K. w dniu 07.10.2019

r. są wiarygodne i potwierdzają, że oskarżony E. W. nakłaniał ją do złożenia fałszywych zeznań, podczas gdy świadek nie potrafiła precyzyjnie wskazać konkretnej treści zeznań do jakich miałyby być nakłaniana przez oskarżonego, daty kiedy oskarżony miałby ją do tych zeznań nakłaniać oraz faktu, że oskarżony E.W.w żadnych zeznaniach nie wskazał M. D. jako świadka sytuacji z dnia 13 kwietnia 2018 r.;

zeznania świadka M. D. złożone przed Sądem w dniu 26 kwietnia 2022 r. są wiarygodne i potwierdzają, że oskarżony E. W. nakłaniał ją do złożenia fałszywych zeznań, podczas gdy świadek nie pamiętała szczegółów rzekomej rozmowy z oskarżonym, świadek nie pamiętała daty rzekomej rozmowy z oskarżonym, świadek nie pamiętała czy była nakłaniana w roku 2018 czy 2019 oraz faktu, że oskarżony E. W.w żadnych zeznaniach nie wskazał M. D. jako świadka sytuacji z dnia 13 kwietnia 2018 r.;

wyrok w sprawie II W 413/19 z uzasadnieniem na mocy, którego A. B. został uniewinniony od popełnienia wykroczeń świadczy o tym, że oskarżony E. W.dopuścił się zeznania nieprawdy, podczas gdy z uzasadnienia wyroku wynika jedynie, że Sąd uznał zeznania oskarżonego (w tamtym postępowaniu świadka), jako niewiarygodne, co nie oznacza że oskarżony E.W.nie widział w dniu 13 kwietnia 2018 r. w miejscowości W. radiowozu zaparkowanego w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami mijania, a tym samym dopuścił się złożenia fałszywych zeznań;

	<p>wyjaśnienia złożone przez oskarżonych (E. W., M. W. i Ł.W.) są niewiarygodne, pomimo okoliczności, że wszyscy trzej potwierdzili, iż w dniu 13 kwietnia 2018 r. widzieli w miejscowości W. radiowóz zaparkowany w zatoczce autobusowej z pracującym silnikiem i włączonymi światłami migania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na to, że zarzuty obu apelacji, jak i przedstawiona na ich poparcie augmentacja są tożsame w treści, Sąd odwoławczy przeprowadził łącznie ich analizę, co pozwoliło uniknąć powielania argumentacji. I tak:</p> <p>Zarzuty podniesione przez apelującego w odniesieniu do obu oskarżonych, tj. E.W.i M. W., uznać należało za niezasadne, a tym samym nie mogły skutkować zmianą zaskarżonego wyrok tak, jak tego oczekiwali oskarżeni.</p> <p>Obrońca podniósł bowiem zarzuty dotyczące błędu w ustaleniach faktycznych, będącego następstwem wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego (art. 7 k.p.k.). Jednakże ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Sąd orzekający rzetelnie i wszechstronnie przeprowadził postępowanie w tej sprawie i nie uchybił żadnej z reguł gwarancyjnych, regulujących ten etap postępowania. Także dokonana ocena zgromadzonych w sposób prawidłowy dowodów nie ujawniła wadliwości w tej sferze, a co najistotniejsze, sam skarżący takich mankamentów procesu analizy poszczególnych dowodów</p>		

nie wykazał. Zgodzić się bowiem trzeba, że istota błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut, skarżący winien wskazać, jakich konkretnie uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania), czy sprzeczności (bądź też nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się sąd I instancji w dokonanej przez siebie ocenie dowodów (tak np. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 25 listopada 2016 r. sygn. II AKa 398/16).

Lektura obu apelacji wskazuje zaś, że obrona takich okoliczności, które mogłyby uzasadniać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie wykazała. Zarzuty, jak i argumentacja na ich poparcie, odwołują się bowiem do wyjaśnień oskarżonych. To na ich podstawie skarżący dokonał odmiennej interpretacji pozostałych dowodów, co jednakże nie jest równoznaczne z wykazaniem naruszenia reguły z art. 7 k.p.k. i nie stanowi jeszcze o zasadności zasadniczego zarzutu - błędu w ustaleniach faktycznych. Samo zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie jest wystarczające do wnioskowania o dopuszczeniu się przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 28 grudnia 2016 r., sygn. II AKa 358/16).

Apelujący, forsując tezę, że M. W., E. W.i Ł.W.widzieli 13

kwietnia 2018 r. zaparkowany w zatoczce autobusowej samochód z pracującym silnikiem oraz włączonymi światłami mijania wskazał jedynie na zgodność relacji w/wym. oskarżonych w tym zakresie. Nic ponad to. Natomiast, jeżeli przeanalizuje się całość poszczególnych relacji oskarżonych, ujawniają one wewnętrzne i zewnętrznie niespójności. Świadczy to zaś o tym, że depozycje te nie polegają na prawdzie.

Oskarżeni zgodnie wskazywali jedynie na to, że 13 kwietnia 2018r. widzieli radiowóz w zatoczce. Pozostałe, towarzyszące tym obserwacjom okoliczności przedstawiali już odmiennie, czego pominąć nie można było. Samo tylko stwierdzenie trojga oskarżonych nie jest jeszcze wystarczające do uznania, że sytuacja taka rzeczywiście zaistniała. Zauważyć bowiem należy, że apelujący zupełnie pominął zeznania A. B. i potwierdzające tę jego wersję pozostałe dowody, np. relację A. R.. Nie można nie dostrzec i tego, że nie ujawnił się żaden inny obiektywny dowód, który by wersję oskarżonych potwierdził.

Nie bez znaczenia jest również to, że pokrzywdzony, w swoich zeznaniach, nie tylko zaprzeczył wersji oskarżonych, ale przedstawił okoliczności związane z uzyskanymi informacjami na temat działań podejmowanych przez oskarżanych, które miały na celu doprowadzić do wszczęcia postępowania karnego przeciwko niemu. Wskazał także motyw, jakim kierowali się M. W. i E. W.. Te okoliczności zostały pozytywnie zweryfikowane, a Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do tego, aby ustalenia w tej części zakwestionować.

Apelujący niesłusznie wskazał, że to wyłącznie z racji tego, iż A. B. jest funkcjonariuszem Policji, jego relacja została uznana za wiarygodną. Obrońca wysuwając taką tezę zdaje się nie dostrzegać, że zeznania te korespondują z relacjami choćby M. D., czy A. R.. Nie wskazuje przy tym żadnych racjonalnych argumentów, które mogłyby tę ocenę podważyć.

Skarżący niesłusznie podniósł także to, że podstawą ustaleń faktycznych w zakresie nakłaniania Ł. W.do składnia fałszywych zeznań były wyłącznie zeznania M. D.. Lektura uzasadnienia prowadzi wszak do wniosku, że Sąd I instancji ustaleń w tym zakresie dokonał na podstawie zeznań A. B., ale ocenionych także w kontekście materiału dowodowego zebranego w sprawie II W 413/19, zainicjowanej przez oskarżonych w trakcie której fałszywe zeznania złożyli. Natomiast zeznania M. D. były podstawą ustaleń faktycznych w zakresie nakładania jej przez E. W.do składnia fałszywych zeznań, a za wiarygodnością tego świadka przemawia choćby ocena tego dowodu w kontekście chronologii czynności procesowych podejmowanych w sprawie m.in. II W 413/19.

Odnosząc się zatem do pierwszej z poniesionych wyżej kwestii to zauważyć należy, że świadek A. B. w swoich zeznaniach podał, iż informacje na temat nakłaniania Ł. W.do składnia zeznań przeciwko niemu otrzymał pierwotnie od O. W.. Miało to miejsce w trakcie czynności związanych z wdrażaniem procedury związanej z tzw. „Niebieska Kartą”. Pokrzywdzony zeznał, że O. W.mówiła mu, aby uważał na siebie, bo M. W. przychodził i namawiał Ł., by ten zeznawał

przeciwko niemu (k. 440 – 440v). Fakt ten A. B. odnotował w dokumentacji znajdującej się w aktach czynności sprawdzających. Zauważyć trzeba, że informacje te uzyskał zanim mógł powziąć wiadomość o wszczęciu w jego sprawie czynności sprawdzających po wniesieniu pisma przez M. W., zawiadamiającego o popełnieniu wykroczeń (vide akta czynności sprawdzających PR 1 Ds. 1132/2018). Ponadto z zeznań przesłuchanych w sprawie II W 413/19 świadków: Ł. P., J. B. i M. C., których kopie protokołów dołączono do akt niniejszego postępowania, wynika, że do spotkania takiego rzeczywiście doszło i A. B. miał wówczas styczności z O.W..

Znamienna przy tym jest nie tylko sama treść relacji Ł. W. w sprawie wykroczeniowej, kiedy to pomawiał A. B., ale także dostrzeżona przez Sąd Rejonowy w Kłodzku, jego postawa i zachowanie, co zostało odnotowane w protokole jego przesłuchania. Ł. W. zachowywał się nienaturalnie, a tę nader „nietypową” postawę i reakcje starał się zaskakująco i nieracjonalnie tłumaczyć (k. 217). Oskarżony ten w toku sprawy II W 413/19, nie tylko odmienne przedstawiał kto, w jakiej kolejności i w jakich sklepach robił zakupy (np. przesłuchanie z 3 lipca 2018r. /k. 61/ i z 21 października 2019r. /k. 267/ i relacje E.W. oraz M. W.), kiedy pokrzywdzony miał popełniać wykroczenia, ale przeproszał A. B. za swe zeznania (protokół przesłuchania z 21.10.2019r. w sprawie II W 413/19, k. 267), a przy tym zachowywał się bardzo nienaturalnie i intensywnie się pocił.

To na tej podstawie uznał Sąd meriti, że zeznania A. B. są wiarygodne, zaś

przymiotu tego przyznać nie można wyjaśnieniom oskarżonych, a skoro Ł.W. nie miał osobistego powodu do odwetu na pokrzywdzonym, a taki mieli dwaj pozostali oskarżeni, to oczywiście trafny jest wniosek, że prawidłowe są ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego M. W. w pkt VI zaskarżonego wyroku.

Wskazuje przy tym Sąd ad quem, że postępowanie przeciwko oskarżonym wszczęte zostało dopiero po tym, kiedy to 7 października 2019r. zgłosiła się M. D. i złożyła zawiadomienie o nakłanianiu jej do złożenia fałszywych zeznań. Miało to miejsce w czasie, kiedy trwało postępowanie w sprawie II W 413/19 przeciwko A. B., wszczęte na podstawie zgłoszenia i zeznań oskarżonych. Wskazywali oni także, że 13 kwietnia 2018 roku radiowóz i dzielnicowego miały widzieć inne jeszcze osoby, których danych jednakże nie podali. To w ramach postępowanie wykroczeniowego, o czym przekonuje choćby treść uzasadnienia wyroku uniewinniającego A. B., M. D. w charakterze świadka wystąpiła (k. 140 i 141). Jej zeznania podlegały ocenie i doprowadziły m.in. do uznania, że „odnośnie świadka Ł.W. Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, iż świadek ten zeznaje pod wpływem namowy M. i E. W. (...) potwierdziła też, iż namawiał Ł. W. do złożenia nieprawdziwych zeznań odnośnie złego parkowania przez dzielnicowego ...” (k. 141v akt niniejszej sprawy).

Prawdą jest, że do 7 października 2019r. M. D. w charakterze świadka nie występowała oraz do tego momentu jej dane w sprawie nie pojawiły się, lecz z akt sprawy wykroczeniowej

jednoznacznie wynika, że oskarżeni podejmowali działania w celu przedstawienia takich „świadków”, wspierających ich pomówienia. Przekonuje o tym choćby relacja J. Ł., z którym „w okresie letnim”, E. W. także rozmawiał na ten temat, lecz mężczyzna nie potwierdził, aby kiedykolwiek widział radiowóz zaparkowany zatoczce (zeznania z 21 listopada 2019r., k.84). Relacja M. D. wpisuje się zatem w ujawniony mechanizm działania oskarżonych w celu przedstawiania dodatkowych świadków zdarzenia z 13 kwietnia 2018r. Zauważyć bowiem należy, że E. W. twierdził, iż o tym, że w radiowozie był A. B. dowiedział się „od przypadkowych ludzi”, których „zna z widzenia” (protokół przesłuchania z 28 maja 2018r., k. 57). Nadto M. W. utrzymywał, że o zdarzeniu „ojciec rozmawiał z jakimiś mieszkańcami (...) musiał ich znać z widzenia” (protokół przesłuchania z 28 maja 2018r., k. 59). Mimo tych stwierdzeń do 21 października 2019r. nie wskazali nikogo postronnego, kto (prócz Ł. W.) potwierdziłby ich pomówienia. Tym samym to, że E. W. przed tą datą podejmował próby przedstawienia „świadków”, o czym zawiadamiała właśnie M. D., którzy mieli wesprzeć działania obliczone na doprowadzenia do ukarania funkcjonariusza, który wszczął postępowanie karnego przeciwko jego synowi.

Wbrew temu, co sugerował apelujący (jak też staraniom samego E. W. podejmowanych w toku postępowania) Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw, by kwestionować zeznania M. D. odnośnie podawanych okoliczności związanych z nakłanianiem jej przed E. W. do składania fałszywych zeznań (czyn III części wstępnej wyroku,

a przypisany E. W. w pkt II części rozstrzygającej). Świadek nie tylko wskazała jakiej treści miała złożyć zeznania, ale też podała, że E.W., w zamian za złożenie określonej treści zeznań, miałaby jej zapłacić „dużo pieniędzy”. Z zeznań świadka wynika też, że takie próby nakłonienia jej do złożenia zeznań wspierających wersję oskarżonych miały miejsce więcej niż raz. Ostatnia tego typu sytuacja miała miejsce właśnie w dniu składania przez nią zeznań w niniejszym postępowaniu, kiedy to oskarżony telefonował do niej ponawiając wcześniej składne propozycje. Było to więc 7 października 2019r. To, że świadek, podczas przesłuchania przed Sądem w dniu 26 kwietnia 2022r., nie pamiętała szczegółów związanych z jej wcześniejszym przesłuchaniem (dat), jak też nie zabezpieczono wykazu połączeń, nie jest żadną okolicznością, która miałaby świadczyć o niewiarygodności jej wcześniejszej relacji, zważywszy na fakt, że po przypomnieniu treści tych depozycji, M. D. potwierdziła je w całości. Zauważa Sąd odwoławczy, że okoliczność, iż oskarżony i świadek prowadzili rozmowy telefoniczne można uznać za udowodnioną (sam przecież takie rozmowy nagrywał), a tzw. biling wykazałby jedynie to, że połączenia miały miejsce. Co było przedmiotem tych rozmów na podstawie samych wykazów połączeń ustalić by się nie dało.

W powyższych okolicznościach ustalenie, że E.W. nakłaniał M. D. do złożenia fałszywych zeznań, jest w pełni uprawnione i stanowi wynik prawidłowo dokonanej oceny materiału dowodowego.

Chybiona jest i ta część apelacji, w której obrona odwołuje się

do argumentu opartego na tezie, iż skoro E.W.w piśmie, którego był autorem, oraz w zeznaniach w swoich zeznaniach nie wskazał wprost, że w radiowozie widział jako kierującego A. B., to Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił, że zeznał on nieprawdę, co stanowiło wadliwość przypisania mu sprawstwa czynu z art. 233§1 k.k. Tak skonstruowana teza oraz argumentacja na jej poparcie nie znajduje jednakże uzasadnienia w rzeczywistej treści materiału dowodowego.

Zarówno treść depozycji E. W., jak i pozostałych pomawiających A. B., nie pozostawia żadnych wątpliwości, że opisywane przez nich zachowanie dotyczyło właśnie tego konkretnego funkcjonariusza Policji – dzielnicowego A. B.. Zeznania świadków, w powiązaniu z zachowaniem tego oskarżonego, w trakcie toczącego się postępowania w sprawie II W 413/19, jak i składane skargi i zażalenia na odmowę wszczęcia postępowania karnego przeciwko A. B. świadczą jednoznacznie o tym że intencją oskarżonego (oraz M. W.) było doprowadzenie do wszczęcia postępowania przeciwko temu konkretnemu funkcjonariuszowi. Ustalenie jego tożsamości już tylko na podstawie relacji oskarżonych, nie nastroczało żadnych trudności (np. w piśmie zawiadamiający o wykroczeniach wskazali, że „w radiowozie tym za kierownicą siedział p. dzielnicowy” – pismo z 16.04.2018r., k. 55), zaś E. W. zeznał 28 maja 2018r., że „informacje odnośnie tego, że to dzielnicowy był w tym radiowozie dowiedział się od przypadkowych ludzi” (k. 57). Na marginesie podkreślić wypada, że obrońca oskarżonych nie dostrzega, że w postawionych oskarżanemu zarzutach nie wskazano wprost

tożsamości A. B.. Zarzuty te dotyczyły zeznania nieprawdy co do poruszania się oznakowanym pojazdem i zaparkowania w zatoczce autobusowej i pozostawienia go z pracującym silnikiem oraz włączonymi światłami mijania przez funkcjonariusza Policji, a tym okolicznościom E.W., ani w tym postępowaniu, ani w sprawie II W 413/19, nie zaprzeczał. Danymi funkcjonariusza Policji wprost posłużył się M. W. i okoliczność ta znalazła swój wyraz w opisach czynów przypisanych temu oskarżonemu, w tym z art. 234 k.k.

Wręcz oczywiście chybiony jest zarzut z punktu 2 c) petitum obu apelacji, w którym to skarżący wywodził, że treść uzasadniania w sprawie sygn. akt II W 413/19 Sądu Rejonowego w Kłodzku nie świadczy o złożeniu przez oskarżonych fałszywych zeznań, skoro Sąd ten uznał je tylko „za niewiarygodnych”. W konsekwencji, zdaniem obrony, Sąd meriti nie mógł wyprowadzić wniosku, że oskarżeni w tej sprawie, a będący świadkami w sprawie II W 413/19, nie widzieli 13 kwietnia 2018 r. zaparkowanego w zatoczce autobusowej radiowozu.

Wskazuje zatem Sąd ad quem na pominiętą przez obrońcę tę część uzasadnienia wyroku w sprawie II W 413/19, która nie pozostawia żadnych wątpliwości odnośnie oceny zeznań E. W. i M. W. („Już na wstępie podnieść należy, iż Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków E. W., M. W. i Ł. W., uznając, iż są podyktowane chęcią zemsty i odwetu na osobie dzielnicowego (...) Odnośnie świadka Ł.W. Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, iż świadek ten zeznaje pod wpływem namowy M. i E. W. ...”, k. 141 - 141v). Próba przekonania na tut. Sądu,

że uzasadnienie w sprawie II W 413/19 nie podważa wiarygodności oskarżonych i nie stanowi, iż także w ocenie tamtego sądu orzekającego w sprawie wykroczeniowej złożyli fałszywe zeznania, jest nieskuteczna.

W tym stanie sprawy wręcz zaskakuje zarzut oparty na tezie, że skoro jest trzech oskarżonych o złożenie fałszywych zeznań a pokrzywdzony jest jeden, to przewaga liczebna stanowi o tym, że to oskarżonym należy dać wiarę. Uszło uwagi apelującego, że prócz relacji funkcjonariusza Policji, którego oskarżeni fałszywie oskarżyli o popełnienie wykroczeń w czasie wykonywania przez niego obowiązków służbowych, wersję pomówionego potwierdziła inna osoba – funkcjonariuszka Policji A. R., która opisała w jaki sposób wspólnie odbywali patrole tej okolicy, w tym 13 kwietnia 2018r. (k. 86 i 95 – protokół przesłuchania w sprawie II W 413/19). W aktach postępowania wykroczeniowego weryfikowano także wersję A. B. poprzez analizę zapisów notatnika służbowego (k. 91, 93) i wynika z nich, że 13 kwietnia 2018r. pełnił on służbę właśnie wraz z A. R.. Kompleksowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego uprawnia do twierdzenia, że nie ma logicznego powodu, by kwestionować wiarygodność zeznań świadka odnośnie tego w jaki sposób patrolowali rejon sklepów w W. i nie parkowali radiowozu w zatoczce autobusowej. Co znamienne także podejmowane w toku postępowania II W 413/19 czynności nie doprowadziły do ujawnienia żadnego innego świadka, który potwierdziłby wersję

oskarżonych i zaobserwował opisaną przez nich sytuację.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że obrońca oskarżanych we wniesionej apelacji - poza gołosłownymi stwierdzeniami - nie przedstawił żadnej argumentacji, która przemawiałaby za tym, że ocena dowodów dokonana przez Sąd w niniejszym postępowaniu jest niewłaściwa, niepełna, sprzeczna z innymi dowodami zgromadzonymi w postępowaniu. Brak jest podstaw do kwestionowania poprawności rozumowania Sądu meriti, które doprowadziło do wyciągnięcia określonych wniosków. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji szczegółowo przeanalizował i ocenił zarówno wyjaśnienia oskarżonych złożone w niniejszym postępowaniu, jak również zeznania świadków A. B. i M. D.. Dokonał tej oceny również przez pryzmat zeznań złożonych przez oskarżonych w postępowaniu w sprawie II W 413/19, a to pod kątem ustalenia, czy złożone w tym postępowaniu zeznania są zeznaniami prawdziwymi, czy fałszywymi. Trafnie na tej podstawie wskazał, które z dowodów zebranych w sprawie są pełnowartościowe i w powiązaniu z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tworzą spójną i logiczną całość. Prawidłowo ocenę poszczególnych, zgromadzonych w sprawie dowodów przeprowadził na podstawie ich analizy w kontekście całokształtu całego materiału dowodowego. Ponadto ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów), czy logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania). Jest ona zgodna ze wskazaniami

<p>wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc dokonano jej w sposób odpowiadający zasadzie swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k. Skoro zatem ocena ta nie wykracza poza dyspozycję normy zawartej w powyższym przepisie, to niewątpliwie odmienne w tej mierze wnioski obrońcy uznać należy jedynie za polemiczne, które nie mogły zdeprecjonować zaprezentowanego przez Sąd I instancji sposobu rozumowania. W oparciu o dokonaną ocenę materiału dowodowego Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny i w konsekwencji dokonał właściwej subsumcji zachowania oskarżonych przez pryzmat zarzucanych im czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżanych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżanych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na to, że żaden z argumentów przytoczonych w apelacji nie wzbudził wątpliwości Sądu Okręgowego, co do przeprowadzonej w sprawie oceny materiału dowodowego i dokonanych na jej podstawie ustaleń faktycznych, to i zgłoszony wniosek o uniewinnienie oskarżanych, nie mógł zostać uwzględniony.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
---	--

4.1.	Sąd Okręgowy z urzędu w trakcie kontroli instancyjnej, mając przy tym na uwadze brzmienie art. 440 k.p.k., dostrzegł, iż doszło do naruszenia art. 49 § 1 k.p.k. i w konsekwencji także art. 46 § 1 k.k., czego wyrazem, jest rozstrzygnięcie z punktu XIII zaskarżonego wyroku nakładającego na wszystkich oskarżonych obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty po 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Także orzeczenie w zakresie kosztów procesu z punktu XIV zaskarżonego wyroku stanowiła wynik obrazy art. 49 § 1 k.p.k. w odniesieniu do E. W.i Ł.W., co należało ocenić z zastosowaniem art. 435 k.p.k.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>A. B. złożył oświadczenie o woli działania w sprawie w charakterze strony, tj. oskarżyciela posiłkowego (k.314). Sąd Rejonowy zwrócił się wówczas o doprecyzowanie oświadczenia, poprzez „wskazanie których czynów oświadczenie to dotyczy” (k. 327). Tym samym dostrzegł Sąd orzekający, że zgodnie z brzmieniem art. 49 § 1 k.p.k. pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Podstawnym zatem wyznacznikiem pokrzywdzenia dla celów postępowania jest bezpośrednio naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego, które ustalić należy według przepisów prawa materialnego. Naruszenie takiego dobra prawem chronionego musi nastąpić bezpośrednio wskutek działania albo zaniechania sprawcy przestępstwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wręcz się podkreśla, że pokrzywdzonym może być w procesie karnym jedynie ten, kogo przestępstwo dotyka bezpośrednio i narusza w taki sposób jego dobro prywatne, chronione przez naruszony przez sprawcę przepis, lub zagraża temu dobru (vide np. postanowienie Sądu Najwyższego z 17.11.2005 r., sygn. II KK 108/05). Krąg pokrzywdzonych – w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k. – jest ograniczony zespołem znamion czynu będącego przedmiotem postępowania oraz czynów współlukaranych (vide uchwały Sądu Najwyższego: z 15.09.1999 r., sygn. I KZP 26/99, z dnia 21.12.1999 r., sygn. I KZP 43/99).</p> <p>W tym też kontekście odczytać należy odpowiedź, której pełnomocnik A. B. udzieliła wskazując, że oświadczenie dotyczy wszystkich czynów objętych aktem oskarżenia lecz ze wskazaniem, iż czyny oskarżonych polegały</p>	

nie tylko na fałszywym pomówieniu oskarżyciela posiłkowego, względnie podżeganiu do takiego czynu, ale zmierzały do narażenia go na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu, wyczerpując dyspozycję art. 212 §1 k.k. i objęcie ściganiem tych czynów – w jej ocenie – nastąpiło. Nadto wskazała, iż w przypadku uznania oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów przyjęta kwalifikacja prawna winna być uzupełniona o wskazane przepisy i obejmować kwalifikację kumulatywną (k. 351 - 352). Tak się jednakże nie stało. Sąd Rejonowy uznał oskarżonych za winnych czynów zarzucanych aktem oskarżenia, zatem z art. 233 §1 k.k. i podżegania do popełnienia tego czynu. Nadto M. W. przypisał sprawstwo czynu z art. 234 k.k.

Odnosząc zatem te wyżej wskazane ogólne uwagi odnośnie tego kto może być uznany za osobę pokrzywdzoną w postępowaniu karnym, jak też znamiona czynów przypisanych ostatecznie oskarżonym oraz rodzaj dobra prawnego, które w ten sposób zostało naruszone, nie można było uznać, że przestępstwa z art. 233 §1 k.k. oraz z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 233 §1 k.k. godziły bezpośrednio w dobra prawne A. B..

Zauważyć wszak należy, że przedmiotem ochrony przepisu art. 233 § 1 k.k., jest szeroko rozumiane dobro wymiaru sprawiedliwości (rodzajowy przedmiot ochrony), w szczególności zaś wartość, jaką jest zapewnienie wiarygodności ustaleń dokonywanych w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu przewidzianym w ustawie, a co za tym idzie – ochrona prawidłowości (trafności) wydawanych orzeczeń (indywidualny przedmiot ochrony). Dobrem prawnym bezpośrednio naruszonym lub zagrożonym przez złożenie fałszywego zeznania jest zatem mające zapasć, w tym postępowaniu, orzeczenie, nie jest nim zaś dobro prawne uczestnika tego postępowania, w którym zeznanie zostało złożone, chyba że działanie to narusza również inny przepis, chroniący bezpośrednio dobro prawne tej osoby (np. cześć, godność osobistą, mienie). W tym pierwszym wypadku do naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego osoby, przez złożenie fałszywego zeznania, może dojść jednak dopiero wskutek orzeczenia sądu, a więc w sposób pośredni (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 1.04.2005 r., sygn. IV KK 42/05).

Reasumując, będące przedmiotem niniejszego postępowania przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. i

nakłanianie do ich popełnienia, zarzucane E. W.i Ł.W.nie naruszały, ani też nie zagrażały bezpośrednio dobru prawnemu A. B.. Opisy czynów nie zostały wszak zmienione, dodatkowe, postulowane przez pełnomocniczkę, znamiona i kumulatywna kwalifikacja nie została przyjęta, co oznacza, że zakres ochrony o dodatkowe dobra prawne nie został rozszerzony.

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, by zarzucane wskazanym wyżej oskarżanym działanie godziło bezpośrednio w jakiekolwiek inne dobro, niż trafność wyroku mającego zapaść w prowadzonym postępowaniu wykroczeniowym o sygn. II W 413/19, w którym oskarżeni występowali jako świadkowie. To zaś obliuguje do uznania, że A. B., w zakresie czynów z art. 233 § 1 k.k., których dopuścili się Ł. W.i E. W.(także w zakresie czynu z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 233 §1 k.k.), nie przysługiwał status pokrzywdzonego. W tym zakresie nie mógł realizować praw strony postępowania karnego. Powyższe oznacza, że Sąd I instancji nie mógł także zasądzić na jego rzecz od E. W.i Ł. W. w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k., zadośćuczynienia za doznaną krzywd. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu zadośćuczynienie może być orzeczone jedynie **na rzecz pokrzywdzonego** lub innej osoby uprawnionej. Ponadto, w sytuacji, kiedy A. B. nie mógł występować w charakterze strony (oskarżyciela posiłkowego) w stosunku do oskarżonych E. W. i Ł.W.to nie przysługiwały mu również uprawnienia z tego wynikające, tj. zgłoszenia żądania zasądzenia od nich na swoją rzecz zwrotu kosztów udziału pełnomocnika, które w sprawie ustanowił.

Sąd I instancji, orzekając zatem od oskarżanych E. W.i Ł.W.na rzecz A. B. kwoty po 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia, jak również zasądzając od nich na rzecz A. B. koszty związane z ustanowieniem pełnomocnika, postąpił tak z rażąco obrażając prawa materialnego - art. 46 § 1 k.k. oraz prawa procesowego - art. 49 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., które niewątpliwie świadczą o występowaniu rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku w jego punktach XIII i XIV. Natomiast prawidłowo orzekł Sąd a quo o zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonego czynem z art. 234 k.k. od oskarżonego M. W. oraz obciążania tego oskarżonego obowiązkiem zwrotu oskarżycielowi posiłkowemu kosztów, które poniósł związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie. Przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 234 k.k. jego bowiem zarówno wymiar sprawiedliwości, jak i dobra osobiste

<p>osoby fałszywie oskarżonej. W tym też przypadku A. B. przysługiwały prawa strony jako osobie bezpośrednio pokrzywdzonej przestępstwem, które dopuścił się M. W.. Zasadzona kwota jest, w okolicznościach sprawy, wyważonym zadośćuczynieniem, które nie ma wyłącznie znaczenia symbolicznego, jeżeli uwzględni się pobudki, którymi kierował się sprawca (w tym chęcią odwetu za ujawnienie popełnionego występku prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości) i determinacją w dążeniu do ukarania funkcjonariusza Policji za wykroczenia, których nie popełnił.</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 02 czerwca 2023r. w sprawie sygn. akt II K 1621/20 w niezmienionej części w zakresie rozstrzygnięć z punktów I – XII i XV</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 uzasadnienia rozstrzygnięcie Sądu I instancji niezmienionej części uznać należało za wynik prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego i właściwej subsumcji norm prawnych do jedynie trafnie dokonanego stanu faktycznego sprawy. Wymierzone oskarżonym kary jednostkowe, jak i kara łączna stanowią wynik tego prawidłowo przeprowadzonego procesu, spełniający jego cele, w tym w zakresie oddziaływania kar i środków probacji.</p>	
<p><i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z 2 czerwca 2023r. o sygn. akt II K 1621/20 w ten sposób, że:</p>	

<p>w punkcie XIII jego części dyspozytywnej, w tym na podstawie art. 435 k.p.k. w stosunku do oskarżonego Ł. W., uchylił obowiązek uiszczenia zadośćuczynienia za krzywdę na rzecz A. B. nałożony na oskarżonych E. W.i Ł. W.,</p> <p>w punkcie XIV jego części dyspozytywnej, w tym na podstawie art. 435 k.p.k. w stosunku do oskarżonego Ł. W., uchylił obowiązek zapłaty kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżyciela posiłkowego w stosunku do E. W.i Ł.W..</p>	
Zwiążle o powodach zmiany	
Szczegółowe powody dokonanej zmiany zostały omówione w sekcji 4.1 powyższego uzasadnienia i dlatego powielania ich uznać należy za zbędne.	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III i IV	<p>Na podstawie art. 627 k.p.k. i § 11 ust. 2 pkt. 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzono od oskarżonego M. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. B. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, tylko bowiem w odniesieniu do tego oskarżonego A. B. przysługiwały prawa strony.</p> <p>O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzekł tut. Sąd mając na uwadze art. 636 §1 k.p.k. oraz wynik tego postępowania, kiedy to obie apelacje okazały się niezasadne, a nie ujawniły się okoliczności, które wskazywałyby, że oskarżeni nie są w stanie ponieść tych kosztów. Każdy z nich zobowiązany jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 kwoty wyłożonych wydatków (20 złotych tzw. ryczałtu) oraz na podstawie art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach wymierzył im opłaty w kwotach po 180 złotych.</p>

PODPIS

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 02 czerwca 2023r. w sprawie sygn. akt II K 1621/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego E. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 02 czerwca 2023r. w sprawie sygn. akt II K 1621/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana